

การพัฒนาหลักสูตรหน่วยการเรียนรู้สาระสังคมศึกษา เรื่อง เมืองพัทยา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

THE CURRICULUM DEVELOPMENT OF LEARNING UNIT IN SOCIAL STUDIES STRANDS ON PATTAYA CITY FOR GRADE FOUR STUDENTS

สกุลวัฒน์ รัชนิกร^{1*} สกณภัทร ศรีแสงรงค์² และสฎายุ ธีระวนิชตระกูล³
Sakulawat Ratchaneekorn^{1*} Saponnapat Srisanyong² and Sadayu Teeravanittrakul³

^{1,2,3}คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

^{1,2,3}Faculty of Education, Burapha University, Chon Buri 20131, Thailand

*Corresponding Author, E-mail: isakon2524@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาหลักสูตรหน่วยการเรียนรู้สาระสังคมศึกษาเรื่อง เมืองพัทยา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียน อักษรพัทยา อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียน 35 คน ได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ประกอบด้วย 1) หลักสูตรหน่วยการเรียนรู้ 2) แผนการจัดการเรียนรู้ 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ 4) แบบประเมินความภาคภูมิใจในความ เป็นท้องถิ่นผ่านการนำเสนอชิ้นงาน สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการ ทดสอบค่าที

ผลการวิจัย พบว่า

1. หลักสูตรหน่วยการเรียนรู้สาระสังคมศึกษา เรื่อง เมืองพัทยา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 4 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น เป็นหลักสูตรที่มีคุณภาพสูง มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก สามารถนำไปใช้ในการ จัดการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาผู้เรียนได้
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนที่เรียนด้วยหลักสูตรหน่วยการเรียนรู้เรื่อง เมืองพัทยา หลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียน ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ผลการประเมินความภาคภูมิใจในความเป็นท้องถิ่น ของผู้เรียนที่เรียนด้วยหลักสูตรหน่วยการ เรียนรู้ เรื่อง เมืองพัทยา ผ่านการนำเสนอชิ้นงาน พบว่า ระดับความภาคภูมิใจของผู้เรียนสามารถแสดงออกถึง ความรัก ความภาคภูมิใจในความเป็นท้องถิ่นของเมืองพัทยาได้เป็นอย่างดี

คำสำคัญ: การพัฒนาหลักสูตร หน่วยการเรียนรู้ เมืองพัทยา กลุ่มสาระสังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

Abstract

The purpose of this study was to develop the curriculum of learning unit on Pattaya city in social study, for grade four students. The sample consisted of 35 students chosen as the cluster random sampling from Aksorn Pattaya School in the second semester of 2015. The research instruments included the unit of curriculum, teaching plans, an achievement test and an evaluation form of local pride in the presentation work. The statistics used in this study were percentage, mean, standard deviation and t-test (Paired Samples T-Test)

The results of this research were as follows:

1. The development of unit curriculum of Pattaya city in social study, religion and culture groups for grade four students was a high quality with a reasonable level at a high level and could be used for teaching to develop learners.
2. The Post-Test mean score of achievement was significant higher than the Pre-Test mean score at the statistical at .05
3. The assessment of local pride in the presentation work had the overall average score of high level, shown that students could express their love and pride through their work as well.

Keywords: The Curriculum Development, Learning Unit, Pattaya City, Social Studies Strands, Grade Four Students

ความเป็นมาและความสำคัญ

พระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระราชทานเพื่อเป็นแนวทางในการจัดการศึกษาให้กับเยาวชนของชาติ เมื่อวันที่ 22 กรกฎาคม พ.ศ. 2520 มีใจความสำคัญว่า “การศึกษาเป็นเครื่องมืออันสำคัญในการพัฒนาความรู้ ความคิด ความประพฤติ ทศนคติ และคุณธรรมของบุคคล เพื่อให้เป็นพลเมืองที่ดี มีคุณภาพและประสิทธิภาพ การพัฒนาประเทศก็ย่อมทำได้สะดวกราบรื่น ได้ผลแน่นอนและรวดเร็ว” จากพระบรมราโชวาทแสดงให้เห็นว่า การจัดการศึกษามีความสำคัญยิ่ง ต่อการพัฒนาเด็กและเยาวชน ซึ่งจะเจริญเติบโตเป็นทรัพยากรมนุษย์ อันจะเป็นกำลังสำคัญของชาติบ้านเมือง และควรที่จะได้รับโอกาสทางการศึกษาที่เหมาะสม เพื่อการพัฒนาตนเอง ทั้งทางร่างกาย จิตใจ รวมทั้งสติปัญญา ให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข และเป็นส่วนสำคัญในการนำพาชาติบ้านเมืองไปสู่การพัฒนาอย่างมั่นคงและยั่งยืน นับเป็นพระมหากรุณาธิคุณที่มีต่อวงการการศึกษา อันเป็นรากฐานสำคัญเพื่อนำไปเป็นแนวคิดเพื่อการพัฒนาเยาวชนของชาติต่อไป

กระทรวงศึกษาธิการได้เล็งเห็นความสำคัญดังกล่าว และมุ่งหวังให้เยาวชน มีการศึกษาที่ดี มีประสิทธิภาพ และเป็นมาตรฐาน ประกอบกับมีทิศทางที่มุ่งสร้างความเจริญรุ่งเรือง ให้เกิดขึ้นกับประเทศชาติเป็นสำคัญ จึงได้ประกาศใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และจัดทำขึ้นสำหรับท้องถิ่นและสถานศึกษาได้นำไปใช้ เป็นกรอบและทิศทางในการจัดทำหลักสูตรท้องถิ่น หลักสูตรสถานศึกษาและจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนไทยทุกคนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานให้มีคุณภาพด้านความรู้และทักษะที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิต ดังนั้น ในการพัฒนาหลักสูตรในทุกระดับตั้งแต่ระดับชาติ ระดับท้องถิ่น จนกระทั่งถึงระดับสถานศึกษา จะต้องสะท้อนคุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน รวมทั้งยังเป็นหลักสูตรแม่บท ในการจัดการศึกษาทุกรูปแบบ และครอบคลุมผู้เรียนทุก

กลุ่มเป้าหมายในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ทั้งนี้ เพื่อต้องการให้การดำเนินการทางการศึกษาเป็นไปในรูปแบบที่ได้มาตรฐาน และเกิดความเข้าใจในจุดมุ่งหมายเดียวกัน (Ministry of Education, 2008)

จุดเน้นของกระทรวงศึกษาธิการในการพัฒนาเยาวชนสู่ศตวรรษที่ 21 ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มีใจความสำคัญที่กล่าวถึงการบริหารจัดการหลักสูตรในปัจจุบัน ให้มีการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นและสถานศึกษา เพื่อให้มีส่วนร่วมคิด ร่วมตัดสินใจในการพัฒนาหลักสูตรของตนเอง ครอบคลุมหลายมิติ เกี่ยวข้องกับบุคคลหลายฝ่ายในท้องถิ่น และต้องอาศัยองค์ประกอบที่เป็นปัจจัยเกื้อหนุนต่างๆ เพื่อการปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอนให้ได้ผลดีและมีประสิทธิภาพสูงสุด การกำหนดกรอบหลักสูตรท้องถิ่นเป็นสาระสำคัญประการหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้บริหารสถานศึกษา ครูผู้สอน และบุคลากรทางการศึกษาในโรงเรียนเห็นแนวทางในการดำเนินงาน ในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา หลักสูตรท้องถิ่น การจัดการเรียนการสอน รวมทั้งการส่งเสริมและดูแลด้านคุณภาพ ให้มีความสอดคล้องกับสภาพแวดล้อม และความต้องการของชุมชนท้องถิ่น โดยมีการกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ เป็นเป้าหมายและเกณฑ์ที่มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ บนพื้นฐานความเชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ (Ministry of Education, 2008) ผู้เรียนมีโอกาสรู้เรื่องราวของชุมชน ท้องถิ่น ซึ่งเป็น สภาพแวดล้อมในชีวิตจริงของตนเอง ส่งผลให้เกิดความตระหนัก เห็นคุณค่า สำนึกรักผูกพัน กับท้องถิ่น มีความภาคภูมิใจ ในบรรพบุรุษ ถิ่นฐานบ้านเกิด และเป็นสมาชิกที่ดีของชุมชน ตลอดจนสามารถแก้ปัญหา พัฒนาชีวิต อาชีพ ครอบครัวยุคและสังคมของตนเองได้ตามควรแก่ฐานะ และเป็นบุคคลที่มีความรอบรู้เกี่ยวกับท้องถิ่นในแง่มุมต่างๆ ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ฯลฯ อย่างชัดเจน

จากความสำคัญดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยเกิดแนวความคิดในการที่จะศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตรและการพัฒนาหลักสูตรที่ตอบสนองความต้องการของท้องถิ่นขึ้น เพราะผู้วิจัยเชื่อว่า หากมีการส่งเสริมให้ผู้เรียนซึ่งเป็นเยาวชนไทย ได้รู้จักเรื่องราวหรือภูมิปัญญาต่างๆ ที่เกิดขึ้นจริงในท้องถิ่นตั้งแต่ยังเด็ก จะทำให้เยาวชนในท้องถิ่นนั้นๆ เข้าใจสภาพปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นจริง เกิดกระบวนการเรียนรู้ที่มุ่งไปสู่การศึกษาความเป็นไปในท้องถิ่นของตนเองแทนการศึกษาเรื่องราวอื่นๆ ที่ไกลตัว เกิดกระบวนการแสวงหาผลลัพธ์เพื่อตอบสนองความต้องการของชุมชนที่ตนเองพักอาศัย เป็นการฝึกทักษะการแก้ปัญหาจากสถานการณ์ปัจจุบันที่เป็นรูปธรรมมากขึ้น ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ที่คงทนถาวรและยั่งยืน และจากการค้นคว้าเกี่ยวกับการศึกษาสภาพปัญหา และความต้องการเพิ่มสมรรถภาพความรู้และการจัดการเรียนรู้ของครู จังหวัดชลบุรี ในโรงเรียนสังกัด สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน พบว่า ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และการจัดประสบการณ์การสอนของครูนั้น ยังขาดการนำเรื่องราวต่างๆ ในท้องถิ่น มาเชื่อมโยงกับเนื้อหาสาระในบทเรียนได้ดีเท่าที่ควร (Aunganapattarakajohn, 2012) เป็นเพราะสถานศึกษาส่วนใหญ่ มักจะใช้หนังสือแบบเรียนที่สั่งซื้อจากสำนักพิมพ์ที่ไม่ได้อยู่ในพื้นที่ จึงมีเนื้อหาที่กว้างเกินไปสำหรับเยาวชน และไม่ครอบคลุมสาระสำคัญของท้องถิ่นนั้นๆ ขาดความชัดเจนที่จะประสานความรู้ให้กับผู้เรียนและจากการศึกษาค้นคว้า ผลที่ได้จากการสำรวจการจัดทำหลักสูตร เกี่ยวกับปัญหาการบริหารงานวิชาการของพนักงานครู สังกัดสำนักงานการศึกษาเมืองพัทยา พบว่าครูส่วนมากมีความต้องการให้จัดทำหลักสูตรท้องถิ่นของเมืองพัทยารึขึ้น เพราะไม่มีหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับเมืองพัทยา ที่มีความเหมาะสมและชัดเจน (Ruksapun, 2008) หรือสามารถกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่า ยังไม่มีการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นของเมืองพัทยา ที่สามารถนำมาใช้ประกอบกับการเรียนการสอน เพื่อให้เกิดคุณภาพทางการเรียนรู้ที่ดีแก่ผู้เรียนได้ และเหตุผลที่สำคัญอีกประการหนึ่ง ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาปัญหาการใช้หลักสูตร สถานศึกษาตามพระชนะของครูโรงเรียนนาร่อง ในสังกัดเทศบาลเมืองชลบุรี อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี พบว่า การพัฒนาหลักสูตรใดๆ ขึ้นมาใช้นั้น ครูต้องมีความรู้ ความเข้าใจ ในกระบวนการจัดทำหลักสูตร เพื่อให้ได้หลักสูตรที่เหมาะสมและตอบสนองความต้องการได้จริง (Viratkasem, 2014) และหากครูขาดประสบการณ์ในการจัดทำ

หลักสูตร หรือไม่สามารถประยุกต์หลักสูตรที่ตอบสนองความต้องการของท้องถิ่นมาใช้กับเนื้อหาสาระในบทเรียนได้ ก็จะเป็นปัญหาสำคัญ ที่ควรเร่งหาหนทางแก้ไขต่อไป

ด้วยเหตุนี้เอง ผู้จัดทำวิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาหลักสูตร หน่วยการเรียนรู้เรื่อง เมืองพัทธยา เพื่อใช้ในการพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับท้องถิ่นของตนเอง เกิดความรักและความภาคภูมิใจในประวัติศาสตร์ความเป็นมา ความเสียสละของบรรพบุรุษ และเห็นคุณค่าในความเป็นเอกลักษณ์ที่ดีของไทย สามารถวิเคราะห์ถึงปัญหาและสาเหตุที่แท้จริง ที่เกิดขึ้นในชุมชนที่ตนเองพักอาศัยและเพื่อใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนของผู้ดำเนินการวิจัย รวมไปถึงบุคคลอื่นๆที่สนใจในปัญหาเดียวกันนี้ และเป็นส่วนสำคัญในการส่งเสริมการจัดการศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น และหลักสูตรสถานศึกษาในเขตเมืองพัทธยาและพื้นที่อื่นๆ ให้มีความเหมาะสม และสอดคล้องกับบริบททางสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา และเพื่อเป็นการส่งเสริมด้านการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ อีกประการหนึ่ง

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาหลักสูตรหน่วยการเรียนรู้สาระสังคมศึกษาเรื่อง เมืองพัทธยา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ให้มีประสิทธิภาพ
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของผู้เรียนที่เรียนด้วยหลักสูตรหน่วยการเรียนรู้สาระสังคมศึกษาเรื่อง เมืองพัทธยา
3. เพื่อประเมินความภาคภูมิใจในความเป็นท้องถิ่น ของผู้เรียนที่เรียนด้วยหลักสูตรหน่วยการเรียนรู้เรื่อง เมืองพัทธยา

ขอบเขตของการทำวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนในสังกัดสำนักบริหารงาน คณะกรรมการส่งเสริมการศึกษา เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรี เขต 3 อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 81 โรงเรียน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอักษรพัทธยา อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียน 35 คน ได้มาจากการสุ่มหลายขั้นตอน โดยการเลือกโรงเรียนในสังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษา เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรี เขต 3 อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี จากนั้นใช้วิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) (Jiraro, 2016, p. 14)

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรต้น ได้แก่ หลักสูตรหน่วยการเรียนรู้เรื่อง เมืองพัทธยา

ตัวแปรตาม ได้แก่ 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนที่เรียนด้วยหลักสูตรหน่วยการเรียนรู้เรื่อง เมืองพัทธยา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 2) ความภาคภูมิใจในความเป็นท้องถิ่นของผู้เรียนที่เรียนด้วยหลักสูตรหน่วยการเรียนรู้เรื่อง เมืองพัทธยา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผ่านการนำเสนอชิ้นงานเนื้อหาที่ใช้ในการพัฒนาหลักสูตรหน่วยการเรียนรู้ในครั้งนี้ มีเนื้อหาเกี่ยวกับเมืองพัทธยา ซึ่งเป็นเนื้อหาในหลักสูตรกลุ่มสาระสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม

3. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง คือ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 20 ชั่วโมง

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นงานวิจัยเชิงทดลอง โดยผู้วิจัยนำเสนอวิธีวิจัยตามขั้นตอนมี 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 การพัฒนาหลักสูตร ผู้วิจัยใช้รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของ Taba (as cited in Domrongchai, 2010) ซึ่งมี 7 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การสำรวจความต้องการและปัญหา การดำเนินงานในขั้นตอนนี้เป็นการศึกษา วิเคราะห์สภาพความต้องการของชุมชน เพื่อใช้เป็นตัวกำหนดแนวทางหรือสภาพที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียนเพื่อจัดเตรียมข้อมูลที่ใช้ในการสร้างหลักสูตร โดยผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า รวบรวม ข้อมูลพื้นฐานจากเอกสาร ตำรา สัมภาษณ์บุคคล ในท้องถิ่นและการใช้แบบสำรวจความต้องการชุมชนในการพัฒนาหลักสูตรหน่วยการเรียนรู้เรื่อง เมืองพญา ซึ่งเป็นการสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับสภาพของพื้นที่ข้อมูล มีลักษณะเป็นแบบสำรวจ โดยผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองจำนวน 30 คน ได้แก่ บุคลากรครูในโรงเรียน บุคลากรในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เมืองพญา คณะผู้บริหารสถานศึกษา ผู้ปกครองนักเรียน ผู้นำชุมชน และนักเรียนในเขตพื้นที่เมืองพญา และนำข้อมูลที่ได้อาวิเคราะห์ความเหมาะสมของเนื้อหาในการจัดการเรียนรู้ เพื่อกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

ขั้นตอนที่ 2 การกำหนดจุดมุ่งหมายทางการศึกษา ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และวิเคราะห์ตัวชี้วัด หลักสูตร กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และนำข้อมูลที่ได้จากการวินิจฉัยการสำรวจความต้องการของชุมชน มากำหนดจุดประสงค์เฉพาะ เพื่อให้สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ จุดมุ่งหมาย และความต้องการที่แท้จริงของชุมชน ตามองค์ความรู้ทั้ง 5 สาระ ซึ่งได้แก่ สาระที่ 1 ศาสนา ศิลธรรม จริยธรรม สาระที่ 2 หน้าที่พลเมือง วัฒนธรรม และการดำเนินชีวิตในสังคม สาระที่ 3 เศรษฐศาสตร์ สาระที่ 4 ประวัติศาสตร์ และสาระที่ 5 ภูมิศาสตร์

ขั้นตอนที่ 3 การคัดสรรเนื้อหาของบทเรียน ผู้วิจัยได้คัดเลือกเนื้อหาสาระที่สำคัญของท้องถิ่น โดยวิเคราะห์จากมาตรฐานและตัวชี้วัด ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์เฉพาะและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และสาระการเรียนรู้ทั้ง 5 สาระ

ขั้นตอนที่ 4 การลำดับความสำคัญของเนื้อหาสาระ ผู้วิจัยได้นำสาระการเรียนรู้มาจัดเรียงลำดับก่อนหลังตามความเหมาะสมและต่อเนื่อง มีความสัมพันธ์กับตัวชี้วัด และได้กำหนดเวลาในการเรียนแต่ละสาระการเรียนรู้เพื่อให้สะดวกในการจัดการเรียนรู้ ซึ่งการกำหนดเวลาในการเรียนรู้นี้ผู้วิจัยได้วิเคราะห์จากโครงสร้างหลักสูตร กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม

ขั้นตอนที่ 5 การคัดสรรประสบการณ์ที่มุ่งให้เกิดแก่ผู้เรียน ผู้วิจัยใช้ประสบการณ์การเรียนการสอนโดยมุ่งเน้นการเรียนรู้ให้เกิดกับผู้เรียนเป็นสำคัญ มีการใช้รูปแบบ การสอนที่หลากหลาย เพื่อเน้นทักษะกระบวนการกลุ่ม การทำงานร่วมกัน และให้สอดคล้องกับความสนใจ ความสามารถ ศักยภาพและธรรมชาติของผู้เรียน เน้นกระบวนการเรียนรู้ควบคู่กับการปลูกฝังค่านิยม ทักษะ คุณธรรมและจริยธรรมที่ดี เน้นการคิดวิเคราะห์ การช่วยเหลือร่วมมือ การมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับผู้อื่น การเคารพทบทวนหน้าที่ของทุกคน และให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้มากที่สุด

ขั้นตอนที่ 6 การลำดับประสบการณ์การเรียนการสอน ผู้วิจัยได้ศึกษาสาระการเรียนรู้ มาตรฐาน ตัวชี้วัด และได้จัดลำดับประสบการณ์การเรียนรู้ โดยให้สอดคล้องสัมพันธ์กับสาระสำคัญของหน่วยการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น ซึ่งวิธีที่ผู้วิจัยใช้เป็นแนวทาง ในการจัดการเรียนรู้ ได้แก่ สังเกตและรวบรวมข้อมูล สนทนารายบุคคลและรายกลุ่ม วิเคราะห์เนื้อหาและปัญหาต่างๆ ระดมความคิดและทัศนคติของผู้เรียน อภิปรายกลุ่ม เพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ สืบค้นข้อมูลจากแหล่งข้อมูลต่างๆ และแสดงความคิดเห็นพร้อมสรุปสาระสำคัญร่วมกัน

ขั้นตอนที่ 7 การกำหนดวิธีประเมิน เป็นขั้นตอนในการประเมินคุณภาพของหลักสูตรที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งในขั้นตอนการประเมินหลักสูตร ผู้วิจัยได้นำรูปแบบการประเมินหลักสูตรโดยใช้เทคนิคปุยซองค์ (Puissance) มาทำการวิเคราะห์หลักสูตรในองค์ประกอบ 3 ด้าน คือ วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม (Behavioral objective) กิจกรรมการเรียนการสอน (Instructional activity) และการวัดและประเมินผล (Assessment task) (Chuaratanaphong, 1996) ในการคิดคำนวณ เมื่อได้ตัวเลขหรือผลจากการคำนวณค่าที่ได้ จากการสำรวจ ผู้วิจัยได้นำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์การประเมินที่ตั้งไว้ เพื่อตัดสินคุณภาพของหลักสูตรว่าอยู่ในระดับใด ซึ่งการประเมินคุณภาพของหลักสูตร ผู้วิจัยทำการสำรวจความคิดเห็นของผู้ที่มีความรู้ ความสามารถและเหมาะสมที่จะประเมินหลักสูตรโดยใช้เทคนิคปุยซองค์ จำนวน 15 คน ซึ่งประกอบไปด้วย นักวิชาการศึกษาเมืองพัทยา คณะผู้บริหารสถานศึกษา คณะครูและอาจารย์ผู้สอน ในเขตเมืองพัทยา เพื่อดำเนินการหาค่าน้ำหนักคะแนน ในแต่ละช่องตารางวิเคราะห์โดยใช้สูตร ดังนี้

$$\text{น้ำหนักของแต่ละข้อ} = \text{น้ำหนักของรูปแบบความรู้} \times \text{น้ำหนักของพฤติกรรมการเรียนรู้} \times \text{จำนวนข้อในช่องนั้น}$$

น้ำหนักที่ได้ในแต่ละช่องมารวมกันแล้วหารด้วยจำนวนข้อทั้งหมดของแต่ละองค์ประกอบจากสูตร Puissance Measure: P. M.

$$P.M. = \frac{\text{ผลบวกของน้ำหนักคะแนนทุกข้อ}}{\text{ผลบวกของจำนวนข้อที่นำมาวิเคราะห์}}$$

นำผลคะแนนที่ได้มาแปลผลโดยมีเกณฑ์ที่ใช้แปลผล คือ

ค่า P.M. ตั้งแต่ 1 - 3.99 หมายถึง หลักสูตรมีคุณภาพต่ำหรือควรแก้ไข

ค่า P.M. ตั้งแต่ 4 - 9.99 หมายถึง หลักสูตรมีคุณภาพปานกลางหรือใช้ได้

ค่า P.M. ตั้งแต่ 10 - 18 หมายถึง หลักสูตรมีคุณภาพสูงหรือดีมาก

ระยะที่ 2 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้

1.1 การดำเนินการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบเรียงหัวข้อ ซึ่งมีองค์ประกอบ คือ ชื่อเรื่อง ชื่อกลุ่มสาระการเรียนรู้ ระดับชั้น จำนวนเวลาเรียน สาระสำคัญ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง สาระการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน การวัด และประเมินผล

1.2 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นเสนอต่อคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบคุณภาพ ความถูกต้องเหมาะสมแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำเสนอผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม แล้วปรับปรุงแก้ไข ซึ่งเกณฑ์ที่ใช้ในการพิจารณาผลการวัดและตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม เป็นมาตราประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ใช้การแปลความหมายโดยกำหนดช่วงเท่า (Interval equal) (Jiraro, 2016, p. 15)

1.3 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญและนำไปทดลองสอนกับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนอักษรพิทยาศาสตร์ เพื่อตรวจสอบความเข้าใจในภาษาที่ใช้ความเหมาะสมของกิจกรรมกับระยะเวลาที่ใช้ รวมทั้งหาบกพร่องและปัญหาที่อาจเกิดขึ้นทั้งกิจกรรมการเรียนการสอน

วิธีสอนใบความรู้ และใบงาน ซึ่งผู้วิจัยจะได้ทำการแก้ไขปรับปรุง เพื่อให้ได้แผนการจัดการเรียนรู้ที่สมบูรณ์ก่อนนำไปใช้จริง

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับเทคนิคการสร้างแบบทดสอบ การวัดและประเมินผล วิเคราะห์จุดมุ่งหมายของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 หลักสูตรกลุ่มสาระสังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม และเนื้อหาสาระหลักสูตรท้องถิ่น แล้วสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจำนวน 40 ข้อ เป็นแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก

2.2 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สร้างขึ้นเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมแล้วทำการปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ แล้วนำมาเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน เพื่อพิจารณาว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์มีความสอดคล้อง กับพฤติกรรมที่ต้องการวัด โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง มีค่าตั้งแต่ .5 ขึ้นไป ถือว่าใช้ได้ (Jiraro, 2016, p. 17) ซึ่งจากการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ พบว่า ค่า IOC ที่ได้ มีค่าอยู่ระหว่าง .6 – 1.0 ทำให้ได้ข้อสอบที่มีความเหมาะสม

2.3 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญไปทดสอบกับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอักษรพญา จำนวน 30 คน ที่เรียนเนื้อหาเกี่ยวกับสาระการเรียนรู้เรื่องจังหวัดของเรามาแล้ว เพื่อการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย แล้วนำแบบทดสอบมาตรวจสอบให้คะแนน คือ ตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดหรือไม่ตอบ หรือตอบเกินกว่า 1 คำตอบให้ 0 คะแนน นำผลคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของข้อสอบ (Saiyod & Saiyod, 1996, pp. 127 – 129) แล้วเลือกเฉพาะข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง .20 - .80 และมีค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ .20 ขึ้นไป คัดเลือกข้อสอบจำนวน 30 ข้อ นำแบบทดสอบที่คัดเลือกไว้แล้วมาหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร KR-20 ของ Likert (as cited in Chinatrakol, 1999, p. 142) ค่า KR-20 ที่ได้อยู่ระหว่าง 0.6 – 1.00 ทำให้ได้ข้อสอบที่มีความเชื่อมั่นสูง สามารถนำมาใช้ในการวัดและประเมินผลผู้เรียนได้

3. แบบประเมินความภาคภูมิใจในความเป็นท้องถิ่นผ่านการนำเสนอชิ้นงาน

3.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบประเมินความภาคภูมิใจในความเป็นท้องถิ่นผ่านการนำเสนอชิ้นงานจากเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งหลักสูตรของกลุ่มสาระสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม

3.2 สร้างแบบประเมินความภาคภูมิใจในความเป็นท้องถิ่น สร้างโดยการวัดและประเมินผล การเรียนรู้ตามสภาพจริง ผู้วิจัยได้ใช้รูปแบบการสร้างเกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบริกส์ (Rubrics) เพื่ออธิบายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเป็นเครื่องมือในการระบุเกณฑ์ (Criteria) ประเมินชิ้นงานและคุณภาพของชิ้นงานในแต่ละเกณฑ์ ตามขั้นตอน ดังนี้ (Sutthirath, 2001, p. 80) ขั้นที่ 1 การกำหนดสมรรถนะที่ต้องการวัดของผู้เรียนในแต่ละหัวเรื่อง ขั้นที่ 2 กำหนดประเด็นที่ต้องการประเมิน ขั้นที่ 3 คัดเลือกประเด็นการประเมินผลที่สำคัญ ขั้นที่ 4 เลือกรูปแบบในการสร้างเกณฑ์ ขั้นที่ 5 กำหนดค่าระดับคุณภาพในการประเมิน ขั้นที่ 6 อธิบายสมรรถนะคุณภาพการประเมินแต่ละระดับ ขั้นที่ 7 พิจารณาเกณฑ์การถ่วงน้ำหนัก และขั้นที่ 8 นำเกณฑ์ที่สร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณา ซึ่งเกณฑ์การตรวจให้คะแนน ผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์การตรวจให้คะแนนแบบรวมองค์ประกอบ (Holistic Scoring Rubrics) คือ การตรวจให้คะแนนโดยดูภาพรวมของชิ้นงานว่ามีความเข้าใจความคิดรวบยอด การสื่อความหมาย กระบวนการและผลงาน โดยมีเกณฑ์ในการให้คะแนนของชิ้นงานจากคะแนนเต็ม 20 คะแนน

3.3 นำแบบประเมินความภาคภูมิใจในความเป็นท้องถิ่นผ่านการนำเสนอชิ้นงาน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอต่อคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบคุณภาพ ความถูกต้องเหมาะสม โดยใช้แบบประเมินความเหมาะสมของเกณฑ์การประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นแบบสอบถามที่มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า

(rating scale) 5 ระดับ ใช้การแปลความหมาย โดยกำหนดช่วงเท่า (Interval equal) (Jiraro, 2016, p. 15) จากข้อคำถามในด้านต่างๆ ดังนี้ ด้านหลักการ ด้านลักษณะรูปแบบที่ใช้ประเมิน ด้านวัตถุประสงค์ ด้านการกำหนดสมรรถนะที่ต้องการวัด ด้านการกำหนดประเด็นที่ต้องการประเมิน ด้านการคัดเลือกประเด็นการประเมินผล ด้านการเลือกรูปแบบในการสร้างเกณฑ์ ด้านการกำหนดค่าระดับคุณภาพในการประเมิน ด้านการอธิบายสมรรถนะคุณภาพการประเมินแต่ละระดับ และด้านการพิจารณาเกณฑ์การถ่วงน้ำหนัก เป็นต้น

3.4 นำข้อเสนอแนะที่ได้มาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง ก่อนนำเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของเกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินชิ้นงานของผู้เรียน ซึ่งหลังจากที่คณะผู้เชี่ยวชาญได้ให้ข้อเสนอแนะและคำแนะนำต่างๆ ผู้วิจัยได้นำมาปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องสมบูรณ์ก่อนนำไปใช้จริง

ระยะที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตร

1. วิธิดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองใช้หลักสูตรหน่วยการเรียนรู้สาระสังคมศึกษาเรื่องเมืองพญา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบแผนการทดลองแบบ One – Group Pretest – Posttest design (Suratreungchai, 1997, p. 56)

2. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลต่างๆ ด้วยตนเอง ดังนี้

2.1 ทำการทดสอบผู้เรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน (Pretest) จากนั้นทำการบันทึกข้อมูลที่ได้

2.2 ดำเนินการจัดการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ ในหลักสูตรที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามระยะเวลาที่กำหนด โดยจะทำการเก็บคะแนนระหว่างเรียน ของแต่ละหน่วยการเรียนรู้ และบันทึกความก้าวหน้าของผู้เรียนแต่ละคนในชั้นเรียน

2.3 ทำการทดสอบผู้เรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน (Posttest) จากนั้นทำการบันทึกข้อมูลที่ได้

2.4 ประเมินผลการนำเสนอชิ้นงานของผู้เรียนแต่ละคน ตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อแสดงความรู้ ความเข้าใจ และแสดงออกถึงความภาคภูมิใจของผู้เรียน จากการที่เรียนด้วยหลักสูตรหน่วยการเรียนรู้เรื่องเมืองพญา โดยคณะครูอาจารย์จำนวน 3 ท่าน เป็นผู้ประเมินผลของชิ้นงานตามสภาพจริง จากนั้นทำการเก็บรวบรวมคะแนนที่ได้

2.5 นำผลการทดสอบและผลรวมของคะแนนความสำเร็จของชิ้นงานของผู้เรียนแต่ละคนที่ได้จากการทดลอง มาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

3. การวิเคราะห์ข้อมูล หลังจากทำการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

3.1 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.1.1 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมาตรวจให้คะแนน โดยข้อที่ตอบถูกให้ 1 คะแนน และข้อที่ตอบผิดให้ 0 คะแนน

3.1.2 วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน

3.1.3 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน ที่เรียนด้วยหลักสูตรที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ด้วยผลการทดสอบค่าทีแบบ Paired Samples T-Test

3.2 แบบประเมินความภาคภูมิใจในความเป็นท้องถิ่น

3.2.1 นำแบบประเมินมาให้คะแนนชิ้นงานตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ มีลักษณะเป็นคะแนนแบบรวมองค์ประกอบ โดยกำหนดค่าการถ่วงน้ำหนักคะแนนของเกณฑ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนำไปหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

3.2.2 ทำการวิเคราะห์ผลคะแนนที่ได้จากแบบประเมินความภาคภูมิใจของผู้เรียนที่เรียนด้วยหลักสูตรที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ผลการประเมินหลักสูตรหน่วยการเรียนรู้

1. ผลการประเมินโครงสร้างของหลักสูตรหน่วยการเรียนรู้สาระสังคมศึกษาเรื่อง เมืองพญา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า หลักสูตรมีระดับความเหมาะสมอยู่ที่ระดับ เหมาะสมมาก

2. ผลการประเมินหลักสูตรจากการใช้เทคนิคบอยซ์ (Puissance) ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ มีค่า P.M. เฉลี่ย 12.62 ด้านกิจกรรมการเรียนการสอนมีค่า P.M. เฉลี่ย 13.12 และด้านการวัดและประเมินผลมีค่า P.M. เฉลี่ย 11.98 ซึ่งหมายความว่า หลักสูตรมีคุณภาพสูง

3. ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรหน่วยการเรียนรู้สาระสังคมศึกษาเรื่อง เมืองพญา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีระดับความเหมาะสมอยู่ที่ระดับ เหมาะสมมากที่สุด

ตอนที่ 2 ผลการทดลองใช้หลักสูตรหน่วยการเรียนรู้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนที่เรียนด้วยหลักสูตรหน่วยการเรียนรู้สาระสังคมศึกษาเรื่อง เมืองพญา หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของหลักสูตร พบว่า มีประสิทธิภาพเท่ากับ 79.34/74.67 (E1)/(E2) สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 70/70

3. ผลการประเมินความภาคภูมิใจในความเป็นท้องถิ่น ของผู้เรียนที่เรียนด้วยหลักสูตรหน่วยการเรียนรู้สาระสังคมศึกษาเรื่อง เมืองพญา ผ่านการนำเสนอชิ้นงาน ในภาพรวมมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 14.26 ระดับของความภาคภูมิใจ อยู่ในระดับ 4 ซึ่งแปลความหมายได้ว่า ชิ้นงานดีมาก สามารถแสดงออกถึงความรัก ความภาคภูมิใจในความเป็นท้องถิ่นของเมืองพญาได้เป็นอย่างดี

อภิปรายผล

1. การพัฒนาหลักสูตรหน่วยการเรียนรู้สาระสังคมศึกษาเรื่อง เมืองพญา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้ใช้รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของทาบา โดยเริ่มจากการศึกษา สำนวน และวิเคราะห์สภาพความต้องการของชุมชน เพื่อใช้เป็นตัวกำหนดแนวทางการจัดการเรียนรู้ ที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน การกำหนดจุดมุ่งหมายทางการศึกษา โดยได้นำหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มาเป็นแนวทางในการวิเคราะห์มาตรฐานและตัวชี้วัด เพื่อให้สอดคล้องกับจุดประสงค์และมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สาระการเรียนรู้ทั้ง 5 สาระ และบริบทของสถานศึกษา รวมทั้งการจัดประสบการณ์การเรียนการสอนที่หลากหลาย เพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับผลการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเรื่อง อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของ Domrongchai (2010) กล่าวถึงกระบวนการ พัฒนาหลักสูตรที่ต้องมีการศึกษาความต้องการของชุมชน และ

บริบทของสถาน ศึกษาประกอบการพัฒนาหลักสูตร เพื่อให้ได้หลักสูตรที่ตรงกับความต้องการของท้องถิ่น อย่างแท้จริง

2. การประเมินคุณภาพของหลักสูตร ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์องค์ประกอบทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (Behavioral objective) ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน (Instructional activity) และด้านการวัดและประเมินผล (Assessment task) จากการใช้ตารางวิเคราะห์และสูตรการคำนวณของปูยซองค์ (Puissance Measure) พบว่า หลักสูตรหน่วยการเรียนรู้เรื่อง เมืองพิทยา กลุ่มสาระสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีคุณภาพสูงและสามารถนำไปใช้เพื่อพัฒนาผู้เรียนได้ อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเมื่อพิจารณา เป็นรายด้าน ผลปรากฏว่า

ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ สามารถส่งเสริมพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ และเกิดความเข้าใจได้อย่างมีความหมาย เพราะในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ชัดเจน ผู้เรียนสามารถเข้าใจความคิดรวบยอด การสื่อความหมาย และสามารถตอบสนองต่อวัตถุประสงค์สำคัญได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีค่า P.M. เฉลี่ย 12.62 ซึ่งสอดคล้องกับผลการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การจักสานเตย ปาหนัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดย Tangkeeree (2012) ซึ่งใช้วิธี Puissance Measure (P.M.) เพื่อหาคุณค่าของหลักสูตร พบว่า การใช้เครื่องมือในการพัฒนาหลักสูตรที่ได้จากการวิเคราะห์หาค่าปูยซองค์ ทำให้ได้หลักสูตรที่สามารถนำไปใช้พัฒนาทักษะการเรียนรู้ของผู้เรียนได้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนมีผลการเรียนที่ดี เกิดความคิดและเกิดจิตสำนึกที่ดีต่อชุมชนและท้องถิ่นของตนเอง

ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน มีความหลากหลายในการจัดประสบการณ์เรียนรู้ให้กับผู้เรียน มีการนำรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งเสริมผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง เกิดการแสวงหาความรู้และการทำงานร่วมกับผู้อื่น มีการประยุกต์เทคโนโลยีที่ทันสมัยมาใช้เป็นสื่อการเรียนการสอน โดยมีการสอดแทรกคุณธรรม จริยธรรมในทุกๆ หน่วยการเรียนรู้ ซึ่งจากการวิเคราะห์ พบว่า มีค่า P.M. เฉลี่ย 13.12 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยการประเมินหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ ของ Nillapun (2012) ได้กล่าวถึง รูปแบบการประเมินหลักสูตรโดยใช้เทคนิค Puissance ว่า เป็นวิธีการประเมินหลักสูตรที่มีประสิทธิภาพวิธีหนึ่ง เพราะสามารถพัฒนาผู้เรียนได้ตามเป้าหมายของกิจกรรมการเรียนการสอน โดยผู้เรียนสามารถเรียนรู้จากกิจกรรมต่างๆ ที่ครูผู้สอนจัดประสบการณ์และจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมให้ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดพัฒนาการทั้งทางด้านพฤติกรรมและด้านจิตใจไปพร้อมๆ กัน

ด้านการวัดและประเมินผล เป็นการวัดความรู้ ความจำ และความเข้าใจที่ผู้เรียนได้จากการเรียนรู้ด้วยตนเองและการเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น ด้วยเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีการประเมินผลตามสภาพจริงในด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีคุณค่า ซึ่งจากการวิเคราะห์ พบว่า มีค่า P.M. เฉลี่ย 11.98 เป็นเพราะผู้วิจัยใช้วิธีการวัดผลการเรียนรู้ของผู้เรียนที่หลากหลาย สามารถประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างเหมาะสม และส่งเสริมพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดความภาคภูมิใจในความเป็นท้องถิ่นได้เป็นอย่างดี

3. การประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรหน่วยการเรียนรู้ เรื่อง เมืองพิทยา กลุ่มสาระสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้ประเมินแผนการจัดการเรียนรู้โดยขอความอนุเคราะห์จากผู้เชี่ยวชาญ และจากการนำแผนไปใช้ทดลองสอนกับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาข้อบกพร่องและปัญหาที่อาจเกิดขึ้น พบว่า องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.31 มีระดับความเหมาะสม อยู่ในระดับ เหมาะสมมากที่สุด เนื่องจากมีการจัดกิจกรรม

การเรียนการสอนที่มีความสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แบบแลกเปลี่ยน ประสบการณ์กับเพื่อนๆ ร่วมชั้น เกิดการแสดงออกทางความคิดที่ดี มีความเข้าใจในเนื้อหาและสาระสำคัญของการเรียนรู้ สะท้อนความรู้สึก และมีทัศนคติที่ดีต่อท้องถิ่นของตนเอง จึงทำให้สามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และสมรรถนะผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 ได้ เนื่องจากแผนการจัดการเรียนรู้ในแต่ละหน่วย ได้ผ่านการวิเคราะห์ด้วยหลักสูตรแม่บท และหลักสูตรของกลุ่มสาระสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม รวมไปถึงบริบทของสถานศึกษาและชุมชนในเขตเมืองพัทยา ทำให้ได้หลักสูตรที่มีแผนการเรียนรู้ที่ตรงตามวัตถุประสงค์และสอดคล้องกับการเจริญเติบโตตามวัยและวุฒิภาวะของผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งจากผลการวิจัยของ Somprasong (2010) ศึกษาถึงการพัฒนากลุ่มสาระการเรียนรู้ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า การจัดทำแผนการเรียนรู้เพื่อให้มีประสิทธิภาพ ผู้จัดทำแผนต้องมีความเข้าใจในการนำหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน หลักสูตรสถานศึกษา รวมไปถึงบริบทของท้องถิ่นนั้นๆ มาประกอบการจัดทำหลักสูตร เพื่อให้ได้หลักสูตรที่มีมาตรฐานและตัวชี้วัดตามที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนที่เรียนด้วยหลักสูตรหน่วยการเรียนรู้เรื่อง เมืองพัทยา กลุ่มสาระสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้ใช้แนวทางในการสร้างแบบทดสอบโดยพิจารณาจากผลสัมฤทธิ์ของความสอดคล้องและพฤติกรรมที่ต้องการวัด โดยได้รับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญและทำการแก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้ เนื่องจากแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้ผ่านการวิเคราะห์และประเมินหาค่าความเที่ยงตรงของเนื้อหา และภาษาที่ใช้ทำให้ได้แบบทดสอบที่มีความเชื่อมั่นทั้งฉบับอยู่ในเกณฑ์ ที่มีคุณภาพสูง ประกอบกับครูผู้สอนได้ใช้กระบวนการพัฒนาหลักสูตร และแนวทางในการจัดการเรียนการสอน เพื่อยืนยันให้ผู้เรียนได้รับการปลูกฝังและการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ ที่เกี่ยวข้องกับสาระสำคัญของท้องถิ่นที่ตนเองอาศัยอยู่ ทำให้ได้รับประสบการณ์ตรงที่มีคุณค่า และมีความหมายที่ดีต่อผู้เรียน ส่งผลให้การเรียนรู้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นที่น่าพอใจ เกิดความภาคภูมิใจในตนเอง และเกิดจิตสำนึกที่ดีต่อสภาพแวดล้อมและชุมชนที่ตนเองพักอาศัย สอดคล้องกับการพัฒนาหลักสูตรบูรณาการในกลุ่มสาระสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม โดยใช้หลักสูตรแกนกลางของชาติ และแหล่งเรียนรู้ในชุมชนป็นฐาน ซึ่งจากผลงานวิจัยของ Chankam and Petchuen (2010) ที่ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนจากการพัฒนาหลักสูตรบูรณาการกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม เรื่อง รัชชเอกลักษณ์ไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ได้ผลสรุปเป็นแนวทางเดียวกันว่า หลักสูตรที่สร้างขึ้นมีคุณภาพอยู่ในระดับดีมาก มีองค์ประกอบครบถ้วนและเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังการใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากการเก็บรวบรวมคะแนนระหว่างเรียนและคะแนนหลังจากการเรียนด้วยหลักสูตรหน่วยการเรียนรู้เรื่อง เมืองพัทยา กลุ่มสาระสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้เกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ ซึ่งไม่ต่ำกว่า 70/70 (E1/E2) ผลปรากฏว่า ผลคะแนนระหว่างเรียนของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 35 คน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 55.54 คิดเป็นร้อยละ 79.34 (E1) จากคะแนนเต็ม 70 คะแนน และคะแนนหลังเรียนของกลุ่มตัวอย่าง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 22.40 คิดเป็นร้อยละ 74.67 (E2) จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน แสดงให้เห็นว่า คะแนนที่ได้สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ทำให้ได้เครื่องมือที่สามารถนำไปใช้ เพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนมีผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนตรงตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ได้เป็นอย่างดี เป็นเพราะผู้วิจัยได้คำนึงถึงความสามารถทางการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นสำคัญ มีการจัดการเรียนการสอน ที่เรียงลำดับจากความง่าย

ไปหาความยาก ซึ่งผู้เรียนได้เกิดความเข้าใจไปพร้อมกับการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง และมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อการเรียน และกิจกรรมต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน มีการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมใจ จึงทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในกลุ่ม สามารถร่วมกันหาทางออกเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้ ซึ่งสอดคล้องกับ Domrongchai (2010) ที่ได้ศึกษาผลการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า หลักสูตรที่สร้างขึ้นเป็นหลักสูตรที่มีคุณภาพ มีความหลากหลายในด้านสาระการเรียนรู้ และกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้เรียนเกิดทักษะทางการเรียนที่ดีมีความเหมาะสม ทั้งต่อตนเองและต่อสังคมส่วนรวม ส่งผลให้ค่าประสิทธิภาพของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผู้เรียน เท่ากับ $93.44/80.04$ (E1)/(E2) สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ซึ่งสอดคล้องกับ Paisal (2011) ศึกษาถึงการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้เองในรายวิชา คณิตศาสตร์ วิเคราะห์ ของมหาวิทยาลัย ราชภัฏสวนสุนันทา พบว่า กิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้เอง สามารถส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ให้กับตนเองได้ มีการกระตุ้นให้ฝึกปฏิบัติในกิจกรรมเสริมทักษะ จากแบบฝึกหัดและโจทย์ปัญหาในแต่ละบทเรียน ส่งผลให้ประสิทธิภาพของกระบวนการเรียนรู้เท่ากับ $73.05/72.16$ (E1)/(E2) ซึ่งมีค่ามากกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้

6. ผลการประเมินความภาคภูมิใจในความเป็นท้องถิ่น ของผู้เรียนที่เรียนด้วยหลักสูตรหน่วยการเรียนรู้เรื่อง เมืองพัทธยา กลุ่มสาระสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผ่านการนำเสนอชิ้นงาน ผู้วิจัยได้สร้างแบบประเมินและข้อคำถามในด้านต่างๆ เพื่อวัดความรู้ ความเข้าใจ และประเมินผลการเรียนรู้ และความภาคภูมิใจในท้องถิ่นของผู้เรียนจากชิ้นงานที่ผู้เรียนนำเสนอ โดยในการประเมินชิ้นงาน ผู้วิจัยได้ใช้รูปแบบการประเมินชิ้นงานที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากผู้เชี่ยวชาญ คือ ควรจัดให้มีการประเมินชิ้นงานจากคณะครูอย่างน้อย 2-3 คน เพื่อให้การประเมินชิ้นงานเป็นไปด้วยความรอบคอบและครอบคลุมสาระสำคัญที่ต้องการจะวัดและประเมินผู้เรียนมากที่สุด เนื่องจากผู้เรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จึงต้องให้ความสำคัญในเรื่องของการแสดงออกทางความคิดและความสามารถในการสร้างสรรค์ผลงาน รวมไปถึงการตัดสินใจของผู้เรียนเป็นสำคัญ ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยได้ทำการตรวจให้คะแนน โดยดูภาพรวมของชิ้นงานว่ามีความเข้าใจในความคิดรวบยอด การสื่อความหมาย และสามารถแสดงออกถึงความภาคภูมิใจในความเป็นท้องถิ่น ซึ่งในภาพรวมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 14.26 ระดับของความภาคภูมิใจ อยู่ที่ระดับ 4 ซึ่งหมายความว่า ชิ้นงานดีมาก สามารถแสดงออกถึงความรัก ความภาคภูมิใจในความเป็นท้องถิ่นของเมืองพัทธยาได้เป็นอย่างดี แสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองได้ตามสมรรถนะที่กำหนดไว้ในวัตถุประสงค์ของการพัฒนาหลักสูตร ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Promsiri and Kitiyanusan (2009) ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรบูรณาการ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี กรณีศึกษา การพัฒนาความรู้ความเข้าใจ และทักษะการผลิตชิ้นงานศิลปะพื้นบ้านด้วยใบจาก พบว่า นักเรียนมีความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น ผ่านการผลิตชิ้นงาน สามารถสื่อความหมายและความสำคัญของกิจกรรมต่างๆ ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งทำให้ ผลการประเมินคุณภาพอยู่ในระดับดี สอดคล้องกับ Phanitrum, et al. (2012) ผลงานวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การออกแบบผลิตภัณฑ์ผ้าพื้นเมือง กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า หลักสูตรที่พัฒนาขึ้น สามารถส่งเสริมให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของชุมชน เกิดความรักและความภาคภูมิใจในท้องถิ่น ผ่านการสร้างสรรค์และออกแบบชิ้นงานของตนเอง เกิดแรงบันดาลใจในการเรียนรู้และพัฒนาทักษะในด้านอื่นๆ ตามมา อีกทั้งยังส่งเสริมในเรื่องของเอกลักษณ์และอัตลักษณ์ ที่สำคัญของท้องถิ่น ซึ่งสอดคล้องกับ Honhym (2014) กล่าวถึงการจัดการศึกษามีมุ่งให้ผู้เรียนเกิดทัศนคติที่ดีต่อตนเองและสังคมส่วนรวม อันจะเป็นบุคลากรสำคัญและอนาคตของประเทศชาติต่อไป

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำหลักสูตรไปใช้

1.1 หลักสูตรหน่วยการเรียนรู้สาระสังคมศึกษาเรื่อง เมืองพญา เป็นหลักสูตรที่มีความยืดหยุ่นต่อการนำไปปรับใช้ได้ในทุกสาขาวิชาและทุกระดับชั้น เพราะเป็นเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับสาระสำคัญของท้องถิ่น

1.2 การนำหลักสูตรไปใช้ควรคำนึงถึงความเหมาะสมและความแตกต่างของผู้เรียน และมุ่งพัฒนาความรู้ให้กับผู้เรียนเป็นสำคัญ

1.3 ครูผู้สอนควรมีการสอดแทรกเรื่องราวและสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนมีเนื้อหาสาระที่เป็นปัจจุบัน และทันต่อการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในสังคม

1.4 การจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ควรมีการส่งเสริมแหล่งความรู้โดยใช้ชุมชนและท้องถิ่นเป็นฐานการเรียนรู้ โดยให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องร่วมกันสนับสนุนและจัดประสบการณ์ในด้านต่างๆ ให้กับผู้เรียน

2. ข้อเสนอแนะในการทำการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการจัดทำหลักสูตรท้องถิ่นในพื้นที่อื่นๆ เพื่อเป็นการปลูกฝังผู้เรียนให้มีจิตสำนึกที่ดีต่อท้องถิ่นและต่อประเทศชาติบ้านเมืองต่อไป

2.2 ควรมีการจัดทำหลักสูตรท้องถิ่นที่สามารถรองรับการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะการรวมกลุ่มของประเทศสมาชิกอาเซียนและองค์การความร่วมมือระหว่างประเทศ เพื่อสนับสนุนการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมอันดีงามระหว่างกัน

References

- Aunganapattarakajohn, V. (2012). A study of status, problems and needs for enhancement of content and teaching management competency of mathematics teachers in Chonburi Province under office of the basic education commission. *Journal of Education*, 23(2), 44-57. (in Thai)
- Chankam, D., & Petchun, A. (2010). Integrated curriculum development, department of social studies, religions and culture, on topic of Thai identity conservation, for grade 5 students in Kasetsart University Laboratory School, multi-lingual program, center for educational research and development, Chonburi Province. *Burapha University's Journal Online*, 16(2), 41-56.
- Chinatrakol, R. (1999). *Educational research*. Bangkok: T. P. Printing. (in Thai)
- Chuaratanaphong, J. (1996). *Curriculum development: Principles and guidelines*. Bangkok: Aleen Press. (in Thai)
- Domrongchai, T. (2010). *The development of local curriculum on Aumphoe Muang Chonburi Province for Prathomsuksa four students* (Master thesis). Chonburi: Burapha University. (in Thai)

- Honhym, O. (2014). *Roles of school administrations in educational quality management of school under Pattaya Municipality* (Master thesis). Chonburi: Burapha University. (in Thai)
- Jiraro, P. (2016). *Principles of Education Research* (5th ed.). Chonburi: Burapha University. (in Thai)
- Ministry of Education. (2008). *National education act, B.E. 2551 (2008)*. Bangkok: Council Printing House. (in Thai)
- Nillapun, M. (2012). *The curriculum evaluation on bachelor degree*. Bangkok: Faculty of Education Silpakorn University. (in Thai)
- Paisal, K. (2011). *Learning that students who know themselves in a mathematics analysis*. Bangkok: Suan Sunandha Rajabhat University. (in Thai)
- Phanitrum, P., Erawan, P., & Siwarom, M. (2012). The development of a local curriculum on local fabric product design in the learning strand of profession and technology for Matthayomsueksa 4. *JEM-MSU*, 17(1), 219-230.
- Promsiri, S., & Kitiyanusan, R. (2009). The development of integrated curriculum on the work-oriented and technology subjects: A case study of the development of knowledge and skills on the making of folk arts from nipah palm. *Journal of education and social development*, 5(1-2), 51-66. (in Thai)
- Ruksapun, P. (2008). *Problems of academic administration of teachers under Pattaya City municipality* (Master thesis). Chonburi: Burapha University. (in Thai)
- Saiyod, L., & Saiyod, A. (1996). *Educational research techniques* (5th ed.). Bangkok: Suweeriyasan. (in Thai)
- Somprasong, J. (2010). *The development of curriculum in social student, religion and culture on the Amphernongyai Topic, Chonburi Province for Prathomsuksa 4 students* (Master thesis). Chonburi: Burapha University. (in Thai)
- Suratreungchai, V. (1997). *Research for teaching development*. Chonburi: Burapha University. (in Thai)
- Sutthirat, C. (2001). *Student-centered Learning management innovation* (4th ed.). Bangkok: Danex Interporation. (in Thai)
- Tangkeeree, T. (2012). *The development of a local curriculum in Tei Panun handicraft in occupation and technology subject for pratomsuksa 6*. Trang: Ban Du Hun School. (in Thai)
- Viratkasem, T. (2014). The problems of using the school curriculum from the opinion of the pilot school teachers under Muang Chonburi Municipality Office, Muang Chonburi, Chonburi Province. *Sripatum Chonburi Journal*, 11(1), 119-126. (in Thai)